

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce **J. M.**, zastoupeného Mgr. Robertem Vladykou, advokátem se sídlem Revoluční 1, Praha 1, proti žalované **Oborové zdravotní pojišťovně zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví**, se sídlem Roškotova 1225/1, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí rozhodčího orgánu žalované ze dne 26. května 2011, čj. RO – 129/1021012497/2011,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobce podal u žalované žádost o vrácení přeplatku pojistného na veřejné zdravotní pojištění ve výši 261 987 Kč a penále ve výši 14 599 Kč, neboť podle svého přesvědčení není plátcem pojistného. Žalobce vlastní know-how na efektivní řízení podnikatelského subjektu a poskytuje je na základě licenční smlouvy za úplatu; jeho příjem z této činnosti je příjmem z užití nebo poskytnutí práv průmyslového vlastnictví nebo jiného duševního vlastnictví. Žalobce nemůže být zařazen mezi plátce podle § 5 písm. b) zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, pouze proto, že je osobou samostatně výdělečně činnou (OSVČ), neboť nevykonává uměleckou nebo jinou tvůrčí činnost na základě autorskoprávních vztahů.

Žalovaná žádost zamítla rozhodnutím ze dne 14. února 2011; žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí pak zamítl odvolací orgán dne 26. května 2011 a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobce zdaňoval své příjmy v letech 2008 a 2009 podle § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, jako příjmy z podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti, které jsou

podle § 3a zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění (dále jen „zákon o pojistném“), předmětem odvodu pojistného OSVČ. Podle § 7 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů se za příjmy za samostatné výdělečné činnosti považují i příjmy z užití nebo poskytnutí práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví, autorských práv včetně práv příbuzných právu autorskému, a to včetně příjmů z vydávání, rozmnožování a rozšiřování literárních a jiných děl vlastním nákladem. Podle § 3a odst. 1 zákona o pojistném je vyměřovacím základem OSVČ procentní částka příjmů (po odpočtu výdajů) z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti. Je pravda, že zákonodárce užil v § 5 písm. b) zákona o veřejném zdravotním pojištění jiné znění vymezující OSVČ, než jaké je užito v § 7 zákona o daních z příjmů; žalovaná ale shledala, že žalobcova činnost, z níž mu v letech 2008 a 2009 plynuly příjmy, je tvůrčí činností podle zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), byť se příjem z ní nazývá licenčním poplatkem z know-how. Již před uzavřením licenční smlouvy musel žalobce vytvořit předmět smlouvy, tj. vykonával tvůrčí činnost. I dle důvodové zprávy k zákonu o veřejném zdravotním pojištění patří mezi OSVČ takové osoby, které jsou považovány za OSVČ podle zákona o daních z příjmů.

Z předložené licenční smlouvy vyplývá zřejmá provázanost úplatného poskytování know-how a práv k softwaru, manuálům a jiným tiskovinám; zdroj žalobcových příjmů nelze vůbec omezit jen na příjmy z pronájmu know-how. Krom toho činnost na základě autorskoprávních vztahů podle § 5 písm. b) bodu 4 zákona o veřejném zdravotním pojištění nelze chápat jen jako činnost na základě autorského zákona. Jedná se o tvůrčí činnost v širším smyslu, při které vznikají vztahy mezi původcem tvůrčí činnosti (autorem) a druhou smluvní stranou. I vytvoření know-how (ve spojení s materiály, softwarem a jinými tiskovinami obsahujícími popis know-how) je tak autorskou činností.

Žalobce v žalobě proti tomuto rozhodnutí zpochybnil výklad § 5 písm. b) zákona o veřejném zdravotním pojištění provedený žalovanou. Při zařazení určité činnosti do jednotlivých kategorií, ať již uvedených v tomto zákoně nebo v zákoně o daních z příjmů, je nutno vždy vycházet z převládajících a charakteristických znaků zařazované činnosti (resp. příjmů z ní plynoucích). Je pravda, že na základě licenční smlouvy užívá oprávněná osoba i žalobcova dílčí autorská díla (např. manuály); z toho však nelze dovozovat, že příjem plynoucí ze smlouvy je příjmem z tvůrčí činnosti vykonávané podle autorskoprávních předpisů (v takovém případě by sem spadala i činnost advokáta, znalce i mnoha živnostníků – zlatníků, cukrářů či výrobců strojů – což je v rozporu se zněním zákona). Široké pojetí autorského díla v § 2 autorského zákona míří k tomu, aby prakticky jakékoli dílo bylo autorskoprávně chráněno – nikoli k tomu, aby téměř všechny OSVČ byly osobami vykonávající činnost podle autorskoprávních předpisů.

Spotřebitel si kupuje výrobek kvůli němu samotnému, ne kvůli přiloženému manuálu; i když byl tedy výrobek prodán včetně manuálu, nestává se tím prodejce (i kdyby byl autorem manuálu) osobou vykonávající činnost podle autorskoprávních předpisů: takovou činností totiž není jakákoli činnost, která využívá též autorských práv osoby ji vykonávající. Úplatné poskytování know-how tak není činností vykonávanou podle autorskoprávních předpisů – už proto, že dílčí autorská díla vytvořená žalobcem nejsou podstatou licenční smlouvy. Žalobci plynou příjmy nikoli z autorské činnosti, ale z užití nebo poskytnutí práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví, jejichž příjemce není plátcem pojistného.

Jakýkoliv zákonný základ postrádá argumentace žalované, podle níž bylo úmyslem zákonodárce zařadit do zákona o veřejném zdravotním pojištění stejný okruh OSVČ jako v zákoně o daních z příjmů: výčet plátců pojistného v § 5 písm. b) zákona o veřejném zdravotním pojištění je výčtem taxativním, a osoby, které mají příjmy z užití nebo poskytnutí práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví, zde uvedeny nejsou. Nelze tedy dovozovat, že na toho, kdo má příjem ze samostatné výdělečné činnosti, se automaticky nahlíží jako na plátce pojistného na veřejné zdravotní pojištění.

Žalobce dále napadenému rozhodnutí vytkl porušení procesních předpisů spočívající v tom, že v něm není uvedeno složení rozhodčího orgánu při rozhodování v jeho věci, splnění podmínky usnášeníschopnosti ani splnění podmínky dostatečného počtu členů k platnosti přijatých rozhodnutí. Navrhl proto, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, resp. rozhodnutí vydaná v obou stupních správního řízení, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na svých závěrech. Napadené rozhodnutí podepsal jako oprávněná úřední osoba předseda rozhodčího orgánu; ze správního spisu pak lze zjistit složení rozhodčího orgánu a je tu obsažena i prezenční listina a protokol o hlasování ze dne 26. května 2011. Z § 134 správního řádu neplyne povinnost uvádět v písemném vyhotovení rozhodnutí jmenovitě členy kolegiálního správního orgánu. Žalovaná proto navrhla zamítnutí žaloby.

Žaloba není důvodná.

Předmětem sporu mezi stranami je otázka, zda žalobce jako OSVČ, jíž plynou příjmy z užití nebo poskytnutí práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví, je plátcem pojistného na veřejné zdravotní pojištění.

Podle § 5 písm. b) zákona o veřejném zdravotním pojištění ve znění do 31. prosince 2008 je pojištěnec plátcem pojistného, pokud je osobou samostatně výdělečně činnou. Za OSVČ se pro účely zdravotního pojištění považují:

1. osoby podnikající v zemědělství;
2. osoby provozující živnost;
3. osoby provozující podnikání podle zvláštních předpisů (*podle poznámky pod čarou se jedná např. o advokáty, notáře, auditory, autorizované architekty*);
4. osoby vykonávající uměleckou nebo jinou tvůrčí činnost na základě autorskoprávních vztahů (*po 31. prosinci 2008 doplněno takto: s výjimkou činnosti, z níž jsou příjmy podle zvláštního právního předpisu samostatným základem daně z příjmů fyzických osob pro zdanění zvláštní sazbou daně*);
5. společníci veřejných obchodních společností a komplementáři komanditních společností;
6. osoby vykonávající nezávislé povolání, které není živností ani podnikáním podle zvláštních předpisů;
7. osoby vykonávající činnost mandátáře na základě mandátní smlouvy uzavřené podle obchodního zákoníku, pokud tato činnost není považována za zaměstnání podle písmene a) a mandátní smlouva nebyla uzavřena v rámci jiné samostatné výdělečné činnosti,

8. spolupracující osoby osob samostatně výdělečně činných, pokud podle zákona o daních z příjmů lze na ně rozdělovat příjmy dosažené výkonem spolupráce a výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení,

Zákon o daních z příjmů vypočítává příjmy z podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti v § 7. Odstavec 1 tohoto ustanovení vypočítává různé druhy příjmů z podnikání. Spadají sem

- a) příjmy ze zemědělské výroby, lesního a vodního hospodářství,
- b) příjmy ze živnosti,
- c) příjmy z jiného podnikání podle zvláštních předpisů,
- d) podíly společníků veřejné obchodní společnosti a komplementářů komanditní společnosti na zisku.

Podle § 7 odstavce 2 jsou příjmy z jiné samostatné výdělečné činnosti, pokud nepatří do příjmů uvedených v § 6 (*tj. do příjmů z podnikání*),

- a) příjmy z užití nebo poskytnutí práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví, autorských práv včetně práv příbuzných právu autorskému, a to včetně příjmů z vydávání, rozmnožování a rozšiřování literárních a jiných děl vlastním nákladem,
- b) příjmy z výkonu nezávislého povolání, které není živností ani podnikáním podle zvláštních předpisů,
- c) příjmy znalce, tlumočníka, zprostředkovatele kolektivních sporů, zprostředkovatele kolektivních a hromadných smluv podle autorského zákona, rozhodce za činnost podle zvláštních právních předpisů,
- d) příjmy z činnosti insolvenčního správce, včetně příjmů z činnosti předběžného insolvenčního správce, zástupce insolvenčního správce, odděleného insolvenčního správce a zvláštního insolvenčního správce, které nejsou živností ani podnikáním podle zvláštního právního předpisu.

Ze srovnání § 5 písm. b) zákona o veřejném zdravotním pojištění a § 7 odst. 1 a 2 zákona o daních z příjmů je patrné, že téměř každá ze skupin OSVČ vypočtených v § 5 písm. b) zákona o veřejném zdravotním pojištění pobírá některý z druhů příjmů výslovně pojmenovaných v § 7 odst. 1 a 2 zákona o daních z příjmů. Konkrétně takto (na prvním místě vždy zákon o veřejném zdravotním pojištění, na druhém místě zákon o daních z příjmů):

- § 5 písm. b) bod 1 → § 7 odst. 1 písm. a)
 - § 5 písm. b) bod 2 → § 7 odst. 1 písm. b)
 - § 5 písm. b) bod 3 → § 7 odst. 1 písm. c)
 - § 5 písm. b) bod 4 → § 7 odst. 2 písm. a) v části „*příjmy z užití nebo poskytnutí autorských práv včetně práv příbuzných právu autorskému, a to včetně příjmů z vydávání, rozmnožování a rozšiřování literárních a jiných děl vlastním nákladem*“;
 - § 5 písm. b) bod 5 → § 7 odst. 1 písm. d)
 - § 5 písm. b) bod 6 → § 7 odst. 2 písm. b) a c)
- (speciální případy uvedené v § 5 písm. b) bodu 7 a 8 zákona o pojistném se v zákoně o daních z příjmů výslovně nepojmenovávají).

Žalobce spatřuje oporu pro svá žalobní tvrzení v tom, že § 5 písm. b) bod 4 zákona o veřejném zdravotním pojištění odpovídá § 7 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů jen částečně: zatímco § 5 písm. b) bod 4 zákona o veřejném zdravotním pojištění považuje za OSVČ jen osoby vykonávající uměleckou nebo jinou tvůrčí činnost na základě

autorskoprávních vztahů, § 7 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů je širší a vztahuje se nejen na příjmy z užití nebo poskytnutí autorských práv včetně práv příbuzných právu autorskému, ale také na příjmy z užití nebo poskytnutí práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví. Z toho žalobce vyvozuje, že zatímco OSVČ pobírající příjmy z užití nebo poskytnutí autorských práv jsou plátcí pojistného, on sám jako OSVČ pobírající příjmy výlučně z užití nebo poskytnutí práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví není plátcem pojistného. S tím však soud nesouhlasí.

Při hodnocení povahy plnění, která se žalobce zavázal poskytnout za úplatu společnosti E. R. O. C., s. r. o., je třeba vyjít z licenční smlouvy uzavřené mezi žalobcem a společností dne 22. ledna 2008. Podle jejího článku 1.3 je žalobce jednak vlastníkem know-how (podle definice v preambuli smlouvy *uceleného souboru zkušeností, znalostí, metod a přístupů, které vyvinul a získal v průběhu svého působení v řídicí pozici v oblasti zařízení sloužících „zábavě pro dospělé“*), jednak majitelem autorských práv k software.

Podle článků 2.1.1 a 2.4 má společnost právo a povinnost užívat žalobcův software a know-how pouze v rozsahu a za podmínek stanovených smlouvou. Podle článku 5.2 žalobce zapůjčí společnosti potřebné operační manuály, které obsahují detaily týkající se know-how. Autorská práva k manuálům a k jakýmkoli jiným takto poskytnutým písemným materiálům náleží žalobci.

Podle článku 8.1 zaplatí společnost žalobci určitou částku (*ve smlouvě, která byla založena do správního spisu, je začerněna*) jako nevratný poplatek za služby, které jí žalobce poskytl ke dni podpisu smlouvy; podle článku 8.2 pak v průběhu platnosti smlouvy platí společnost žalobci měsíčně poplatek *„za poskytnutí know-how ohledně řádného provozování podniku (tzv. licenční poplatek)“*.

Podle článku 14.3.5 je žalobce oprávněn vypovědět smlouvu, pokud společnost bez vážného důvodu neužívala jím poskytnutý software. Po ukončení smlouvy přestane společnost podle článku 15.2.2 užívat veškerý materiál, k němuž má autorská práva žalobce nebo kde by pokračování v jeho užívání porušilo autorská práva nebo práva k databázi (*pozn.: podle § 2 odst. 2 autorského zákona je databáze souborným autorským dílem*) náležející žalobci.

Soud dává při hodnocení obsahu smlouvy za pravdu žalované. Žalobce tvrdí, že příjmy mu plynuly výlučně z toho, že poskytl společnosti know-how, které není autorským dílem; již z úvodních ustanovení smlouvy je ale zřejmé, že poskytnuto bylo nejen know-how, ale také software, tj. autorské dílo. Žalobce v žalobě připouští, že na základě licenční smlouvy užívá společnost i žalobcova *„dílcí autorská díla (např. manuály)“*, jde ale podle něj jen o druhotný související jev, protože spotřebitel si kupuje výrobek kvůli němu samotnému, ne kvůli přiloženému manuálu, a předmětem smlouvy a zdrojem příjmů výrobce je tedy výrobek sám, ne manuály k němu poskytnuté. Žalobcovu obranu považuje soud za neúčinnou, protože *„např. manuály“* by nejspíš bylo možno považovat za méně významné plnění, které netvoří podstatu smlouvy a které je pouze z technických důvodů třeba poskytnout současně s plněním hlavním, ovšem to nelze říci o software, který je ve smlouvě uváděn vždy rovnocenně i s poskytovaným know-how. Lze poukázat např. na články 2.1.1 a 2.4 nebo na článek 14.3.5, který dává žalobci možnost vypovědět smlouvu pro neužívání software. Tento poslední

citovaný článek svědčí o tom, že software a jeho užívání tvoří podstatný předmět smlouvy (z důvodu neužívání manuálů se tu možnost výpovědi neupravuje).

Neobstojí ani žalobcovo srovnání s jinými činnostmi, které by podle něj při výkladu zastávaném žalovanou vedly k pojmání mnoha běžných živnostenských a jiných podnikatelských činností jako činnosti autorské. Některé příklady, které žalobce uvádí (cukrářství, pekařství, výroba strojů a zařízení), se již na první pohled vymykají z rozsahu autorského zákona, protože autorským dílem je podle § 2 autorského zákona dílo literární a jiné dílo umělecké a dílo vědecké – zejména dílo slovesné, hudební, dramatické a hudebně dramatické, choreografické a pantomimické, fotografické, audiovizuální, výtvarné, architektonické, kartografické a dílo užitého umění; dále počítačový program a souborná díla jako databáze nebo sborník. Dílem tedy není jakýkoli hmotný výrobek vzniklý lidskou činností, a to ani kdyby svědčil o značném tvůrčím vkladu jeho zhotovitele (zakázkový slavnostní dort nebo speciální stroj vytvořený ke zhotovení jediného originálního předmětu).

Přiléhavý není ani poukaz na texty, které při své činnosti vyhotovuje advokát nebo znalec. Ačkoli by se v těchto případech mohlo jednat o autorská díla, není vytváření autorských děl jedinou náplní činnosti těchto osob. Tyto činnosti (tedy nikoli pouze jejich výsledky, ale především jejich vlastní poskytování) také podléhají detailně regulujícím právním předpisům, a proto zákon o pojistném počítá s jejich poskytovateli jako se samostatnými kategoriemi OSVČ, které jsou plátcí pojistného. U těchto osob proto není nutné zkoumat přítomnost či podíl autorské složky v jejich činnosti, protože jsou plátcí pojistného z titulu jiného ustanovení zákona. Osoby, které získávají své příjmy z užití nebo poskytnutí práv z průmyslového vlastnictví, případně z poskytnutí know-how či jiných hodnot bez hmotné podstaty, však není možné stručně a výstižně zahrnout do jediné zákonné kategorie plátců; proto je u nich namístě zkoumat, nakolik jejich činnost zahrnuje i autorskoprávní složku, která by umožnila zařadit je pod § 5 písm. b) bod 4 zákona o veřejném zdravotním pojištění. V případě žalobce jsou příjmy tvořeny nejen příjmem z poskytnutí know-how, ale i z poskytnutí software; software přitom není jen nevýznamnou „obslužnou“ složkou plnění, ale složkou podstatnou, a přesný poměr, v jakém plynou příjmy z obou těchto hodnot, nelze na základě licenční smlouvy rozlišit. Proto je žalobce plátcem pojistného podle právě citovaného ustanovení.

I kdyby soud zastával názor, že činnost, za niž byl žalobce placen, nelze v žádném ohledu přirovnávat k činnosti na základě autorskoprávních vztahů, stěží by mohl přisvědčit tvrzení, že žalobce jako OSVČ nebyl povinen platit pojistné na veřejné zdravotní pojištění. Zdravotně pojištěny jsou podle § 2 zákona o veřejném zdravotním pojištění všechny osoby, které mají trvalý pobyt na území ČR nebo jejichž zaměstnavatel tu má trvalý pobyt či sídlo. (To, že by neměl trvalý pobyt na území ČR, žalobce neuváděl, naopak ze spisu i z veřejně dostupných evidencí je patrné, že tu trvalý pobyt měl a má.) Plátcí pojistného jsou zaměstnavatelé (kteří platí za své zaměstnance), OSVČ podle § 5 a stát (který platí za osoby vyjmenované v § 7; do žádné z kategorií těchto osob žalobce nespadá). Podle § 3a odst. 1 a 2 zákona o pojistném se vyměřovací základ u OSVČ stanoví jako procentuální podíl příjmu z podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti; OSVČ je pak povinna odvést pojistné z vyměřovacího základu.

Právní řád tedy nepočítá s kategorií OSVČ, které získávají své příjmy z podnikání nebo z jiné samostatně výdělečné činnosti a které by přitom neodváděly pojistné z poměrné částky svých takto získaných příjmů. Zákon o pojistném zná kategorii osob bez zdanitelných příjmů, u nichž jako vyměřovací základ slouží minimální mzda; žalobce ovšem zdanitelné příjmy měl. Je přitom absurdní tvrdit, že žalobce se svými statisícovými příjmy by na pojistném nemusel hradit nic, kdežto osoba, která nemá (prakticky) žádné příjmy, by platit měla. Žalovaná k tomu přiléhavě poukazuje na důvodovou zprávu k § 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění, která uvádí: *Pokud jde o definování osob samostatně výdělečně činných, patří do této skupiny takové osoby, které jsou považovány za osoby samostatně výdělečně činné podle zákona o daních z příjmů.* Soud si je vědom zásady, že platí to, co zákonodárce řekl, nikoli co říci chtěl; odmítá však z formulačních rozdílů mezi § 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění a § 7 zákona o daních z příjmů vyvozovat nesmyslný závěr, podle něž by právě osoby pobírající příjmy z užití nebo poskytnutí práv z duševního vlastnictví měly být zproštěny povinnosti platit pojistné na veřejné zdravotní pojištění.

Důvodná není ani námitka týkající se procesních podmínek pro rozhodování rozhodčího orgánu žalované. Ve správním spisu je založena prezenční listina ze zasedání rozhodčího orgánu dne 26. května 2011, na němž bylo přijato napadené rozhodnutí; z deseti členů rozhodčího orgánu jich bylo přítomno devět. Podle § 53 odst. 10 zákona o veřejném zdravotním pojištění je rozhodčí orgán schopen se usnášet, je-li přítomno více než dvě třetiny členů; tato podmínka byla splněna. Jak žalovaná správně uvádí, zákon nestanoví povinnost uvádět v rozhodnutí kolegiálního orgánu složení jeho členů. Rozhodnutí podepsal předseda rozhodčího orgánu jako oprávněná osoba a tím potvrdil, že rozhodnutí bylo přijato většinou hlasů přítomných. Žalobce neuváděl žádné konkrétní pochybnosti svědčící o tom, že by podpis předsedy nevyjadřoval většinovou vůli členů rozhodčího orgánu; proto soud ani nepovažoval za potřebné nahlížet do protokolu o hlasování (stejně jako by u monokratického orgánu nepřezkoumával skutečný úmysl podepsané osoby jen na základě žalobního tvrzení, že orgán si ve skutečnosti myslel něco jiného, než co poté podepsal).

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. března 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková